

Wästgöta
Idrottshistoriska Sällskap

ÅRSSKRIFT 1992

En av året höjdpunkter var invigningen av det storslagna porträttgalleriet på Idrottsmuseet i Vänersborg den 11 maj 1992. Ett porträttgalleri över de sextioalet västgötar som genom tiderna, inom olika idrottsgrenar, erövat guld i Olympiska Spel, Världsmästerskap och Europamästerskap.

ÅRSKRIFT 1992

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Inför vårt femte årsmöte	4
Föredragningslista	5
Verksamhetsberättelse	6
Verksamheten vid Idrottsmuseet	7
Ekonomisk redogörelse	8

IDROTTSPROFILER I VÄSTERGÖTLAND

Marita Skogum - främst i Västergötland	10
Gunnar Lindahl - bordtennisens fanbärare	11
Thage Pettersson/Söregård - en av de riktiga stora	12
Harry Thiel - en idealist av den "gamla" stammen	13
Bröderna Pettersson - profiler i Vänersborg	14
"Bagarn" - legendarisk boråscyklist	15
Olle "Skoftoby" Bengtsson - en boxare av rang	16
Åke och Tage Pagård - idrottsbröder från Alingsås	17

WÄSTGÖTA IDROTTHISTORISKA SÄLLSKAP

Adress: Kungsgatan 19, 541 31 SKÖVDE

STYRELSEN 1992

Ordförande: Mats Segerblom, Borås

Vice ordförande: Harald Jakobsson, Älvängen

Sekreterare: Carl-Erik Johnsson, Borås

Kassör: Arnold Svensson, Tidaholm

Ledamöter

Carl-Martin Biörkkvist, Vänersborg

Harry Thiel, Floby

Karl-Eric Eckerlid, Ulricehamn

Adjungerade

VIF: Börje Aspholmer, Fristad

SISU: Sven-Åke Mökander, Alingsås

Inför vårt femte årsmöte

Det var den 17 september 1988 som Wästgöta Idrottshistoriska Sällskap bildades vid en sammankomst i Gräfsnäs.

Vi kan alltså i år fira femårsjubileum. Tänk vad tiden går. Det finns väl ingen anledning att manifesteras detta på något speciellt sätt. Det får väl anstå till tioårsjubiléet.

Men tillåt mej ändå att påminna om att det i första hand var dåvarande ordföranden i Västergötlands Idrottsförbund, Bo Bostrand, som tog initiativet till WIS', livligt understödd av vår vice ordförande Harald Jakobsson. Bo Bostrand blev självklart vår förste ordförande. Tyvärr lämnade han styrelsen efter bara ett år. Men Harald finns kvar som en självklar motor och pådrivare i det idrottshistoriska arbetet.

Med i styrelsen från starten var också Carl-Martin Biörkkvist, Harry Thiel, Arnold Svensson och Mats Segerblom.

Det som gläder mej som ordförande är att vi nu har åtta lokala sällskap i arbete och ytterligare några i vardande. Det måste nämligen vara så att det är ute på fältet som det egentliga idrottshistoriska arbetet bedrivs.

Jag hade glädjen att vara med då localsällskapet i Tibro bildades för två år sedan. Året efter var jag gäst hos Vadsbo Idrottshistoriska Sällskap då de drog igång verksamheten. I höstas hade jag förmånen att sitta ordförande när Alingsås fick sitt sällskap. De har uppdragen hör till ljuspunkterna för en ordförande. Jag kommer gärna till Skövde, Skara, Trollhättan, Mark och Ulricehamn i samma ärende...

Idag har vi glädjen att vara i Lidköping och ha årsmöte. Lidköping är en gammal fin idrottsstad med stolta traditioner i en rad sporter. Nu är det väl främst bandy och Villa vi tänker på.

Jag vill redan här tacka Lidköpings Idrottshistoriska Sällskap för deras värdskap på årsmötet. Jag är övertygad om att det blir ett trevligt och välordnat arrangemang.

I den årsberättelse som du håller i handen har vi, som tidigare och som i höstas, försökt ge lite idrottshistoria från vårt landskap.

Styrelsen tror att det är ett bra sätt att göra årsberättelsen lite mera värdefull. Om du har synpunkter på innehållet, till den skrift som skall komma ut i höst eller i nästa årsberättelse låt oss få veta det. Kanske kan du skriva en artikel själv om någon sport eller gammal idrottsprofil du känner.

Mats Segerblom

Ordförande

FÖREDRAGNINGSLISTA

vid årsmöte med Västgöta Idrottshistoriska Sällskap i Lidbäckska huset, Hamngatan 1, Lidköping, lördagen den 13 mars 1993 kl 12.00

1. Årsmötets öppnande och upprop.
2. Fastställande av föredragningslista.
3. Val av ordförande och sekreterare för mötet.
4. Val av två protokolljusterare att jämte ordförande justera protokollet.
5. Fråga om stadgeenlig kallelse.
6. Styrelsens verksamhetsberättelse och ekonomisk berättelse.
7. Revisionsberättelse.
8. Fråga om ansvarsfrihet för styrelsen
9. Fastställande av årsavgifter
10. Styrelsens förslag till verksamhetsplan och budget för kommande verksamhetsår.
11. Inkomna motioner och propositioner från styrelsen.
** Föreligger motion från Lidköpings Idrottshistoriska Sällskap , se bilaga!*
12. Val av ordförande för en tid av ett år.
Avgående: Mats Segerblom, Borås
13. Val av styrelseledamöter för en tid av två år.
Avgående: Carl-Martin Biörkkvist, Vänersborg; Karl-Eric Eckerlid, Ulricehamn; Arnold Svensson, Tidanolm. (Kvarstående: Harald Jakobsson, Älvängen; Karl-Erik Johnsson, Borås; Harry Thiel, Floby)
14. Val av revisorer och revisorsuppleanter för en tid av ett år.
Avgående revisorer: Jan-Olof Oscarsson, Skara, och Sven-Göran Bröske, Ulricehamn. Avgående revisorsuppleanter: Gunnar Gladh, Falköping och Tommy Andersson, Göteborg.
15. Val av valberedning för en tid av ett år.
Avgående: Thorwald Ekström, Trollhättan, ordförande; Gunnar Lindell, Skövde, och Bo Bostrand, Skara.
16. Övriga ärenden.
17. Avslutning

Verksamhetsberättelse för Wästgöta Idrottshistoriska Sällskap 1992

Wästgöta Idrottshistoriska Sällskap har sedan bildandet 1988 avverkat sitt fjärde verksamhetsår. Själva är vi alltså långt ifrån "historiska" men det som sattes igång i Gräfsnäs för snart fem år sedan har ändå utvecklats väl och det finns idag åtta lokala sällskap spridda över landskapet. Ytterligare några planeras.

WIS-styrelsen har under 1992 haft följande sammansättning:

Ordförande Mats Segerblom, Borås; vice ordförande Harald Jakobsson, Alvängen; sekreterare Carl-Erik Johnsson, Borås; kassör Arnold Svensson, Tidaholm; samt ledamöterna Harry Thiel, Floby, Carl-Martin Biörkkvist, Vänersborg, och Karl-Eric Eckerlid, Ulricehamn. Adjungerade ledamöter, från SISU, Sven-Åke Mökander, Alingsås, och från Västergötlands Idrottsförbund, Börje Aspholmer. Revisorer har varit Jan-Olof Oscarsson, Skara, och Sven-Göran Bröske, Ulricehamn.

Antalet medlemmar i WIS den 31 december 1992 var 441 stycken.

Basen och styrkan i det idrottshistoriska arbetet i Västergötland lig-

ger och kommer alltid att ligga i lokalföreningarna. Det finns idag föreningar i Vänersborg, Tidaholm, Borås, Lidköping, Falbygden, Vadsbo, Alingsås och Tibro. Planer finns i Trollhättan, Mark och Ulricehamn.

Gamla fina idrottsstäder som Skara och Skövde saknas tyvärr än så länge.

Vid vårt årsmöte 1991 i Vänersborg kunde vi inviga Västergötlands första idrottsmuseum. Det har blivit den stora tillgång för både WIS' och lokalföreningen i Vänersborg som vi hoppades på. Under året har foton på landskapets alla individuella internationella mästare satts upp i muséet. Detta projekt invigdes vid en idrottshistorisk sammankomst i Vänersborg i våras. För detta gigantiska arbete framför styrelsen sitt tack till museikommitteen som består av Harald Jakobsson och Carl-Martin Biörkkvist. Muséet har nu funnit sin stil och är mycket uppskattat av besökarna. Det är en oerhörd tillgång för Vänersborg, WIS och västgötaidrotten. Vi hoppas nu bara att också specialförbunden upptäcker möjligheterna och utnyttjar muséet och dess lokaler för sina möten och aktiviteter.

Försäljningen av boken Wästgöten i OS, har gått trögt under 1992. Styrelsen hoppas att lokalföreningarna nu tar chansen att tjäna lite pengar till sin verksamhet. Bokpriset är

200 kr, en summa som delas mellan WIS och lokalföreningen.

WIS' ordförande Mats Segerblom har representerat sällskapet vid Västergötlands Idrottsförbunds årsmöte och vid bildandet av Alingsås Idrottshistoriska Sällskap. Harald Jakobsson och Carl-Martin Biörkkvist deltog i en idrottshistorisk konferens i Örebro.

WIS' har som vanligt haft ett stort och viktigt stöd av SISU, dels genom direkta engagemang i olika projekt, dels genom det stöd som lokalföreningarna fått i olika sammanhang. Vi vill också tacka Västergötlands Idrottsförbund och dess ordförande Solveig Sundequist för ekonomiskt och moraliskt stöd. Vi tror att våra intressen mycket väl sammanfaller, nämligen att det är viktigt att bevara och dokumentera den äldre idrotten i landskapet. Vi tackar också kansliet och Rolf Gabrielsson för ovärderlig hjälp. Styrelsen uppskattar mycket Rolf's intresse för WIS' som bl.a. demonstreras då han nästan alltid kommer till våra styrelsemöten.

Till sist ett varmt tack till alla andra som på olika sätt stött vår verksamhet under 1992. Vi hoppas att den nya styrelsen skall få goda möjligheter att fortsätta arbetet med att dokumentera västgötaidrottens långa och ärorika historia.

BORÅS 1993-02-10

WÄSTGÖTA IDROTTSHISTORISKA SÄLLSKAP

Mats Segerblom

Ordförande

Arnold Svensson

Kassör

Karl-Eric Eckerlid

Ledamot

Harald Jakobsson

Vice ordförande

Carl-Martin Biörkkvist

Ledamot

Börje Aspholmer

VIF-repr

Carl-Erik Johnsson

Sekreterare

Harry Thiel

Ledamot

Sven-Åke Mökander

SISU-repr

Från verksamheten vid Västergötlands Idrottsmuseum

Vårt idrottsmuseum för Västergötland invigdes i Vänersborg lördagen den 6 april 1991 av förre lands- och idrottshövdingen Karl Fritiofsson. Samtidigt invigdes också Vänersborgs Idrottsmuseum.

Invigningen avsåg då närmast de färdigställda lokalerna för den kommande idrottsmuseala verksamheten. Föremålsbeståndet i museilokalerna var ju vid denna tidpunkt ganska ringa. I och med 1992 års utgång har det första hela verksamhetsåret för västgötamuseet avslutats. En återblick på vad som förekommit under detta år visar att en hel del positiva saker hänt.

Det mest remarkabla för västgötamuseet under det gångna året är tillkomsten av det storslagna porträttgalleriet över de sextioåttio västgötar genom tiderna, som inom olika idrottsgrenar erövat guld i världsmästerskap, i olympiska spel och i europamästerskap. Galleriet, som möjligen är unikt för vårt land, har efter ett föredömligt forskningsarbete sammanbragts av vice ordföranden i WIS Harald Jakobsson.

Porträttgalleriet invigdes av WIS-ordföranden Mats Segerblom vid en sammankomst i muséet den 11 maj 1992. Av de vid tillfället inbjudna internationella mästarna hade fem infunnit sig, nämligen brottaren Bertil Sundin, Trollhättan, seglaren Per Åhlby, Mariestad, cyklisten Lennart Fagerlund, Mariestad, och bandyspelarna Mikael Arvidsson och Christer Kjellqvist, båda från Lidköping. I samband med galleriinvigningen hade en utställning av olympialitteratur anordnats i Västgötamuseet av Sivert Zackaroff, som har idrottsantikvariat i Stockholm. Tillställningen avslutades med en kamratmåltid i Huvudnässkolans matsal.

Vid tvenne tillfällen under året har det i de båda idrottsmuséerna anordnats "Öppet hus" för allmänheten, nämligen lördagen den 4 april och lördagen den 5 december. Båda arrangemangen har varit välbesökta och då särskilt i december, då brottningsvärldsmästaren Bertil Antonsen i Trollhättan var gäst och signerade boken "Wästgöten i OS". Drygt 150 personer kom till muséerna och bjöds på glögg och pepparkakor. Idrottsmuséerna har under året hållits öppna för allmänheten under tisdagskvällarna. Besöksfrekvensen var till en början ganska liten men har ökat en del under hösten. Bland namnen i muséets Gästbok återfinns

vår idrottsintresserade landshövding Bengt K.Å. Johansson och direktören vid Tipstjänst, Lars-Gunnar Björklund.

Under det gångna året har västgötamuseet också haft nöjet att få studiebesök av representanter från Göteborgs Idrottsmuseum, Borås Idrottshistoriska Sällskap, Tidaholms Idrottshistoriska Förening och Lidköpings Idrottshistoriska Sällskap. Våra idrottsmuséer har därtill vid några tillfällen ställt sina lokaler till förfogande för styrelsesammanträden och liknande bl.a för Wästgöta Idrottshistoriska Sällskap och Västergötlands Brotningsförbund.

Föremålsbeståndet i Västgötamuseet har fått en del tillskott under året. Västergötlands Tennisförbund har deponerat en del intressanta tennispriser och annat och Västergötlands Friidrottsförbund har överlämnat det legendariska Västgötakvinnornas Standar till muséet. Från vår store rallyförare Eric Carlsson "På taket" har inkommit en samling rallyplåtar från några av världens största rallytävlingar. Det senaste inkomna är en komplett olympiadress från olympiska spelen i Seoul 1988. Den har skänkts av brottaren Magnus Fredriksson i Falköping.

Museikommitteén för Västergötlands idrottsmuseum förväntar sig att få ytterligare föremål och liknande till muséet från övriga distriktsförbund.

Carl-Martin Björkkvist

Porträttgalleriet invigdes den 11 maj 1992. Av de vid tillfället inbjudna internationella mästarna hade fem infunnit sig, nämligen brottaren Bertil Sundin, Trollhättan, bandyspelaren Mikael Arvidsson, Lidköping, cyklisten Lennart Fagerlund, bandyspelaren Christer Kjellqvist, Lidköping och seglaren Per Åhlby, Mariestad.

Ekonomisk redogörelse för 1992

Ingående balans den 1 januari 1992

<u>Tillgångar</u>		<u>Skulder och Eget Kapital</u>	
Bank	53.217:01	Leverantörsskulder	5.700:40
Postgiro	16.484:36		
Bankmedel, ständiga medlemmar	48.500:--	<u>Eget kapital</u>	
Fordran, olympiaböcker mm	12.700:--	Fonderat eget kapital:	
Lager, olympiaboken	133.740:--	Ständiga medlemmar	48.500:--
		Olympiaboken	60.400:--
		<u>Disponibelt kapital:</u>	
		Balanserat resultat	53.591:58
		Årets resultat	<u>96.449:39</u>
Kronor	264.641:37	Kronor	264.641:37

Resultaträkning för år 1992

<u>Kostnader</u>		<u>Intäkter</u>	
Olympiaboken	79.968:--	Medlemsavgifter	8.925:--
Resekostnader	6.689:50	Olympiaboken, försäljning	13.200:--
Representation	1.238:50	Sponsorer	17.827:--
Kontorsmateriel	2.167:30	Räntor	10.081:33
Porto, telefon	5.226:50	Övriga intäkter	2.275:--
Sammanträden, årsmöte	2.564:50		
Museum, kansli	39.707:50		
Startbidrag	2.500:--		
Adm kostnader, medlemsregister	<u>3.093:10</u>	Årets resultat	<u>90.846:57</u>
Kronor	143.154:90	Kronor	143.154:90

Utgående balans den 31 december 1992

<u>Tillgångar</u>		<u>Skulder och Eget Kapital</u>	
Bankmedel	60.552:64	Leverantörsskulder	4.778:10
Postgiro	3.422:86		
Bankmedel, ständiga medlemmar	51.250:--	<u>Eget kapital</u>	
Fordran, årsavgifter	1.525:--	Fonderat eget kapital:	
Lager, olympiaboken	58.872:--	Ständiga medlemmar	51.250:--
		Olympiaboken	60.400:--
		<u>Disponibelt kapital:</u>	
		Balanserat resultat	150.040:97
		Årets resultat	<u>./ 90.846:57</u>
Kronor	175.622:50	Kronor	175.622:50

Arnold Svensson
Kassör

I denna årsredovisning intagna balans- och resultaträkningar överensstämmer med sällskapets räkenskaper, vilka granskats enligt avgiven revisionsberättelse.

Sven-Göran Bröske
Revisor

Jan-Olof Oscarsson
Revisor

Revisionsberättelse

för

Wästgöta Idrottshistoriska Sällskap

Undertecknade, som utsetts till revisorer i Wästgöta Idrottshistoriska Sällskap, får efter fullgjort uppdrag avgiva berättelse för år 1992.

Vi har granskat den ekonomiska redogörelsen, samt tagit del av sällskapets räkenskaper, protokoll och andra handlingar, som lämna upplysning om sällskapets ekonomi och förvaltning, samt i övrigt vidtagit de granskningsåtgärder vi ansett erforderliga.

Den i ekonomiska redogörelsen intagna balansräkningen, som slutar på kronor 175 622:50, samt resultaträkningen, som utvisar ett redovisat underskott på kronor 90 846:57, överensstämmer med sällskapets räkenskaper.

Vi tillstyrker

att balans- och resultaträkningen för år 1992 fastställs, samt

att styrelseledamöterna beviljas ansvarsfrihet för den tid revisionen omfattar.

Ulridehamn och Skara i februari 1993

Sven-Göran Bröske

Jan-Olof Oscarsson

Marita Skogum - främst i Västergötland

Västergötlands just nu främsta idrottsman är en kvinna. Marita Skogum har under en följd av år dominerat inte bara på det nationella planet utan även på det internationella. Det hela började dock i Skene i början av 70-talet. Marita gick en nybörjarkurs i orientering och sin tävlingsdebut gjorde hon i augusti -72. Resultatet blev en blygsam 32:a plats av 36 startande.

Karriären var dock inledd och året därpå började framgångarna komma i den yngsta flick-klassen som Marita då sprang i. Hela 11 segrar blev det med vinsten i DM som den förnämsta. Under sin ungdoms- och juniortid plockade Marita hem hela 13 DM-titlar inom orienteringssporten.

Även nationellt började framgångarna komma. På SM 1979 blev det en tredjeplats och detta gjorde att satsningen på orientering intensifierades. Marita var vid denna tidpunkt även en framstående basketspelare med ett SM-brons i Sättilas dräkt som främsta merit. 80-talet inleddes med segern på SM-kavlen för juniorer och detta tillsammans med ett flertal andra fina placeringar gjorde att Marita blev uttagen i landslaget. Det sista junioråret 1981 resulterade i en ny viktoria på kavlen även denna gång tillsammans med Lena Eriksson och Inger Arvidsson i Skenes färger.

Seniortiden inleddes med seger på lång-SM samt en andraplatsen på SM-kavlen. Marita ingick också i det segrande laget på Nordiska Mästerskapen. Genom dess resultat var Marita etablerad i den svenska eliten och därmed också i världseliten som vid denna tidpunkt dominerades av Sverige med Annichen Kringstad i spetsen. Året efter var det dags för VM-debut och det skedde med dunder och brak. Marita blev tvåa i det individuella loppet och var med i det segrande laget på kavlen. Maritas utomordentliga orienteringsteknik

parad med löpstyrka gör att Marita sedan dess tillhört världseliten.

Inför det andra VM-et i Sverige, som skulle avgöras i Skaraborg 1989, satsade Marita ännu hårdare. Hela året var koncentrerat på att vara på topp vid dessa mästerskap. Det lyckades. Genom seger både individuellt och i kavlen utsågs Marita för första gången till världens bästa kvinnliga orienterare. Marita stod nu på toppen men motivationen för fortsatt satsning var för tillfället borta. 1990 blev ett år som innebar andra höjdpunkter, ett litet knyte såg dagens ljus.

Motivationen kom dock tillbaka. Träningen stegrades och när det var

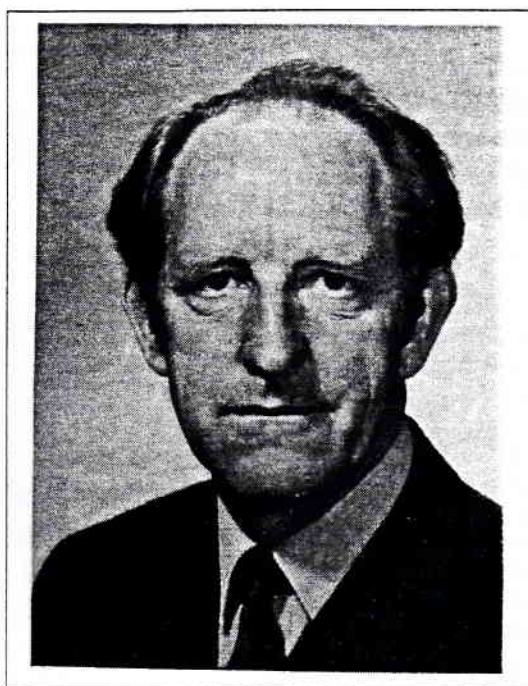
dags för VM i Tjeckoslovakien var Marita tillbaka i landslaget. Två nya VM-medaljer blev facit vid comebacken. Frågan är dock om inte 1992 är det bästa året hittills för Marita. Hon vann allt av vikt eller vad sägs om totalseger i World Cup, 3 guldmedaljer vid Nordiska Mästerskapet och 3 segrar på SM. Alla dessa segrar innebar att Marita för andra gången utsågs till världens bästa i sett gebit. Under sin seniortid har Marita tagit 28 medaljer i SM, NOM och VM fördelade på 15 SM-medaljer, 6 medaljer vid Nordiska Mästerskapet och 7 medaljer vid VM.

Carl-Erik Johansson

Gunnar Lindahl - Bordtennisens fanbärare

En redan i ungdomen en mogen ledargestalt skulle man kunna säga om Gunnar Lindahl, Lidköping.

När pojkklubben IK Niord bildades 1934 var han nästan självskriven som ordförande och sedan dess har det vara rullat på vilket varit till stor gagn för Lidköpingsidrotten över hela linjen och inte bara för Lidköping utan även Västergötland i övrigt har fått dra nytta av hans duglighet.

I IK Niord spelades det fotboll och bandy men även som det hette då "Ping Pong", och det var just Ping Pong som sedan kom att bli Gunnars stora fritidssysselsättning.

Det började i IK Niord för att sedan fortsätta i Lidköpings Godtemplares Idrottsförening innan han 1937 var med och bildade Lidköpings Bordtennisklubb där han också blev ordförande, en post som han innehaft i olika perioder under årens lopp.

Men det var inte bara som ledare Gunnar visade framfötterna. Han var också aktiv med nog så fina framgångar och det var han i drygt 50 år vilket bevisar att bordtennis är en sport väl utformad för alla åldrar.

I dag har bordtennisens serieverksamhet i Lidköping övergott till IFK men Gunnar håller sig kvar i sin gamla klubb som nu verkar som farmarklubb för IFK.

Given i styrelsen

När Västergötlands Bordtennisförbund bildades 1939 var Gunnar given för en plats i dess styrelse och redan efter ett år var han mogen att

första gången ta över förbundets ordförandeklubb vilket dock av någon anledning bara blev ett år men sedan i mitten av 40-talet fick han ta hand om rodret igen och verkade sedan som förbundets skeppare fram till 1979 då han valdes till förbundets hedersordförande.

Att Gunnar var en ledarkraft och en arbetsmyra är väl ingen som ungt att lägga märke till vilket man inte heller gjorde i Svenska Bordtennisförbundet där han satt med i förbundsledningen i ett 20-tal år, ytterligare ett bevis för att han var en arbetsmyra som arbetade hårt utan att själv gå omkring och skrävla med det.

Inom Västergötlands Idrottsförbund har han haft det ingalunda avundsvärda jobbet att arbeta i valberedningen i ett 30-tal år varav ungefär hälften som ordförande, en strong prestation bara det.

Men det är inte bara bordtennis som fått dra nytta av Gunnars ledarkunskaper i Lidköping utan även frödröttarna i Lidköpings Idrottsällskap såg Gunnar som en hårt arbetande styrelseledamot i många år.

När sedan Lidköpings Idrottshistoriska Sällskap bildade lokalavdelning i Lidköping var han liksom självskriven som sällskapets förste ordförande trots att det finns många äldre duktiga idrottsledare i Vänerstaden.

Västgötaidrotten och WIS har all anledning att lyfta på hatten för den eminente västgöten!

Harald Jakobsson

Thage Pettersson/Sönegård - en av de riktigt stora!

I Söne utanför Lidköping bor än idag Thage Sönegård, 71 år, som på 40- och 50-talet var en av de bästa friidrottarna i Västergötland och då var en klippa i Lidköpings IS.

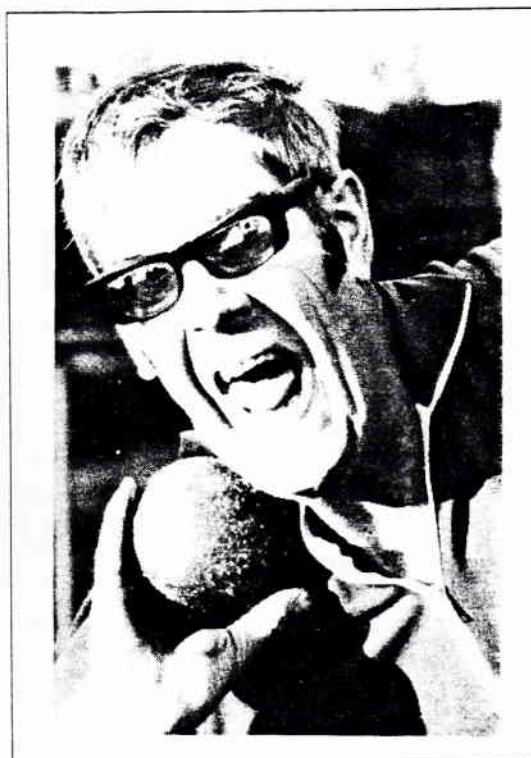
Som tonåring hemma i Söne gjorde Thage stora öron då kompisarna i trösklaget talade om idrott och framförallt kraftsport. Thage som var stor och reslig redan då - han mätte senare 1,92 - fann detta intressant och började med en hemmagjord kula - en stenslägga utan skaft - att prova sina krafter. Att det fanns talang i den pojken märkte jobbarkompisarna direkt och rekommenderade honom att försöka tävla.

Sagt och gjort. 1941 ställde Thage upp i sin första riktiga tävling då junior-DM gick i Borås. Thage var då 19 år och vann förstas tävlingen med 12,09 meter. 1943 slog han skaraborgsrekord genom en stöt på 13,52 ett rekord som han redan samma säsong höjde till 13,95 samtidigt som han passade på att slå Lidköpingsrekord i diskus med 41,48.

NLT-medaljen

I februari 1946 fick Thage Pettersson - som han då fortfarande hette - mottaga NLT-medaljen för 1945 års bästa prestation. Han hade då på Skaravallen i slutet av september månad stött hela 14,89, ett resultat som lät tala om sig i Sverige.

Den alltid blyge och tillbakadragne Sönekillen förstod inte vad som stod på då NLT ringde och gratulerade. "Det är väl aldrig medaljen", undrade Thage när tidningen

ringde. Själv tyckte han inte han var värd en sådan utmärkelse.

1946 gjorde lidköpingsgrabben EM-debut i Oslo och kom på en femte plats. Detta ledde till att Thage var ett hett namn för OS i London 1948. Tre man slogs om två platser dit och den som fick stanna hemma var just Thage. Han var förmodligen inte ledsen för det.

Thage fortsatte emellertid med sitt kulstötande och tävlade i LIS fram till 1953. Från Söne cyklade han in till stan och lagkompisarna för att sedan ta tåget till tävlingar. Ibland fick man vänta på den cyklande sönegrabben.

Han lyckades med att ta ett SM-tecken samt mängder av andra- och tredjeplatser. Hade någon stor förening fått tag i den talangfulle grabben hade han kunnat bli riktigt bra. Han nådde som mest 15,65 i tävling, men stötte många gånger över 16 meter när han tränade på sin hemmaring i Söne. Än idag har Thage kvar sin kula, som han vårdat ömt.

Om han fortfarande tränar är dock inte känt...

Lars-Olof Andersson

Harry Thiel, Floby - en idealist av den "gamla" stammen...

En idealist av den gamla stammen är vad man kort uttryckt kan säga om Harry Thiel.

Även om nu Harry är något av en allätare vad det gäller idrott så är det i alla fall fotbollen som tilldrar sig det största intresset.

Redan som trettonåring spelade han sin första match i Floby IF:s A-lag varefter det sedan blev 21 aktiva år innan han lade fotbollskorna på hyllan.

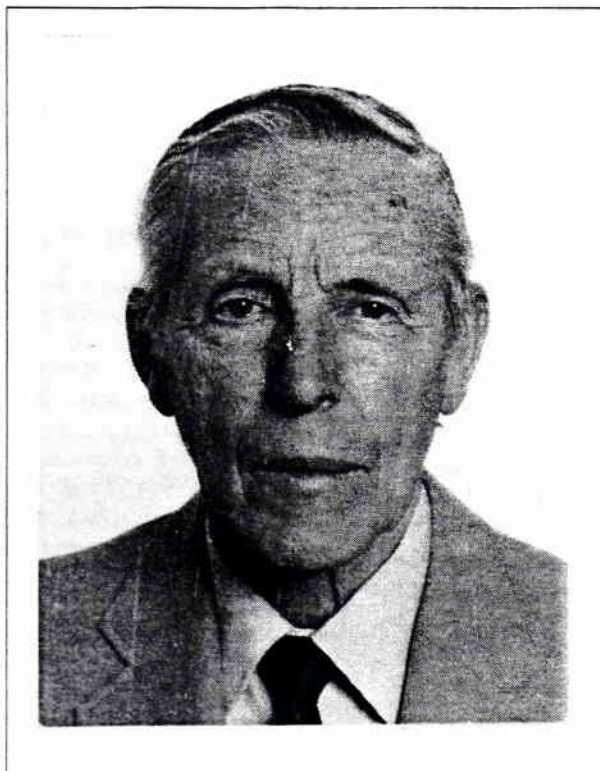
Av dessa 21 år handlade det till största delen om Floby IF men han hann också med ett par korta gästspel i Rantens IF och Falköpings GoIF.

I ungdomens vår hade han en medfödd snabbhet i kroppen och tävlade en del på 100 meter på klubbnivå och har även ett Falbygds-mästerskap på sprinterdistansen.

Efter den aktiva tiden engagerade Harry sig som domare i Västgötaserierna i 13 år vilket inte alltid var så lätt. Speciellt inte under krigsåren när bilen stod upppallad. Nej, då tog han fram cykel och cyklade flera mil ibland för att döma en match varefter det var att trampa hem igen, lite lagom motion kan man tycka.

Men för ungdomen i Harrys generation handlade det inte bara om att vara aktiv idrottsman utan det gällde också att jobba med i föreningsarbetet. Som 16-åring började det med småjobb i olika sektioner. I styrelsen tog han säte 1927 och lämnade den inte förrän 1990 och då hade han haft uppdrag som ordförande, sekreterare och kassör om vart annat.

Plan- och idrottsplatsfrågan är ju nästan alltid föreningarnas dilemma och så har det också varit i Floby vilket också har medfört en massa frivilligt arbete för medlemmarna.

I mitten av 40-talet var det högt aktuellt med ett idrottsplatsbygge i Floby vilket Harry var involverad i, i allra högsta grad.

Kupp i fullmäktige

Föreningen ville ha ett anslag av kommunen på 5 000 kronor vilket rönt ett hårt motstånd av kommunaligubbarna. Ungdomarna i idrottsföreningen beslutade sig då tydligen för att göra något av en "kupp". Hur skulle det vara om vi släpper ut en spränglista och väljer in Harry i kommunalfullmäktige. Ja, det var något man räknade på och kom fram till att det finns möjligheter att få röster så att det skulle räcka till ett mandat och det gjorde det och Harry blev kommunalfullmäktig.

När ärendet sedan skulle behandlas i kommunfullmäktige fanns det motståndare till förslaget. Det var så att idrottsföreningen hade en festplats där det växtes förslag om att anslaget skulle beviljas om föreningen slutade att arrangera dans på festplatsen.

Nu var det hårt varför Harry begärde ordet och undrade om man inte kunde få anslaget om man bara

anordnade kulturell dans. När beslutet sedan skulle fattas höll ordförande klubban väldigt länge innan han lät den falla, han kanske väntade på ett voteringsförslag? Men den föll för Harrys förslag varefter en ledamot upphävde sin stämman och undrade: "Vad har vi beslutat för nånting nu grabbar, vad är kulturell dans?" Ja, det kan man kanske fråga sig men i Floby har det kanske inte dansats annat än kulturell dans sedan mitten av 40-talet.

För dessa sina idrottsliga gärningar har Harry erhållit Svenska Fotbollförbundets, Västergötlands Idrottsförbunds och Västergötlands Fotbollförbunds guldmedaljer.

Han har heller inte lämnat Floby Idrottsförening även om han nu har lämnat styrelsen. Nej, nu gäller det att ryck in och jobba där det behövs. Om det sedan gäller att måla, snickra eller andra underhållsarbeten på idrottsplatsen, allt måste ju göras avslutar idealisten Harry Thiel vårt samtal.

Harald Jakobsson

Bröderna Edgar och S. Gunnar Peterson

När S. Gunnar Peterson som ung fick dragning till idrotten befann han sig onekligen i en mycket gynnsam miljö. Han bodde nära vatten - ett stenkast från Väneren - och hade en pappa Arvid, som idrottat med framgång i det våta elementet redan innan S. Gunnar sett dagens ljus.

Pappan spelade bandy på vintern i Vänersborgs IF och ägnade sig åt rodd inom Vänersborgs Roddklubb på sommaren. Han var framgångsrik i båda grenarna. I bandyn var han med i det VIF-lag, som 1919 tog det första distriksmästerskapet överhuvudtaget för Vänersborgs del. Det blev ytterligare ett bandy-DM 1926. I rodden var han med i den VRK:s inriggade fyra som tog hem SM 1922. Arvid hade därtill styrelseuppdrag i VIF under flera år.

S. Gunnar började ganska tidigt ägna sig åt simning inom IFK Vänersborg. Han tävlade i bröstsim och slog nya vänersborgsrekord på sträckorna 100, 200 och 400 meter. Han tävlade också i livräddning och

deltog flera gånger i den populära simstafetten "Kanalsimningen", som avverkades på sträckan Brinkebergskulle - Klockbojen i Vänersborgsviken. Det blev också vattenpolo för IFK i västsvenska poloserien. I slutet av 1960-talet satte han punkt för sin simmarkeeriär med ett svenskt polismästerskap i 50 meter bröstsim.

Roddartriumfer

Under många år var S. Gunnar en god försvarskämpe i Vänersborgs IF:s bandylag och var med om att erövra 5 DM. Jämsides med bandyn spelade han också ishockey i VIF. Bandykarriären avslutade han ävenledes med ett svensk polismästerskap 1965 i Vänersborgspolisens IF:s lag. Den mest framstående idrottsgrenen för S. Gunnar blev emellertid rodden. Han tävlade i tvåor tillsammans med sin broder Edgar. Detta fint samspelade brödrapar kom att fira stora roddartriumfer under 1950-talet. Det blev 2 SM i double sculls, 2 SM i tvåa utan styrman och 1 SM i tvåa med styrman. Styrmannen var den då 12-årige Håkan Back - en mycket ung svensk mästare! Det blev också 4 DM i dessa roddiscipliner.

Kämpahumör

1956 representerade bröderna Edgar och S. Gunnar Peterson Sverige i två roddlandskamper. Den ena mot Norge och den andra mot Finland. S. Gunnar är känd för sin stora uthållighet och sitt kämpahumör. Egenskaper som kommit väl till pass i hans speciella idrottsgrenar men även när han avverkade 10 Vasalopp och 4 omgångar i Svensk Klassiker! Utöver sitt idrottsliga liv och leverne har S. Gunnar haft ett betydande engagemang inom kommunalpolitiken i hemstaden. Under två mandatperioder har han varit kommunfullmäktiges ordförande och därtill haft mängder av olika kommunala uppdrag. Sedan 1971 är han medlem av länsstyrelsen förtroendemannastyrrelse. Han är också borgerlig vigselförrättare och under den stora "gifttermålsboomen" 1989 förrättade han under en enda decemberdag 20 stycken vigslar!

1990 gick han i pension från sin tjänst som poliskommissarie och har därefter bl.a varit verksam inom Vänersborgs Idrottshistoriska Förening och gjort fina insatser vid tillskapandet av idrottsmuséerna i Vänersborg.

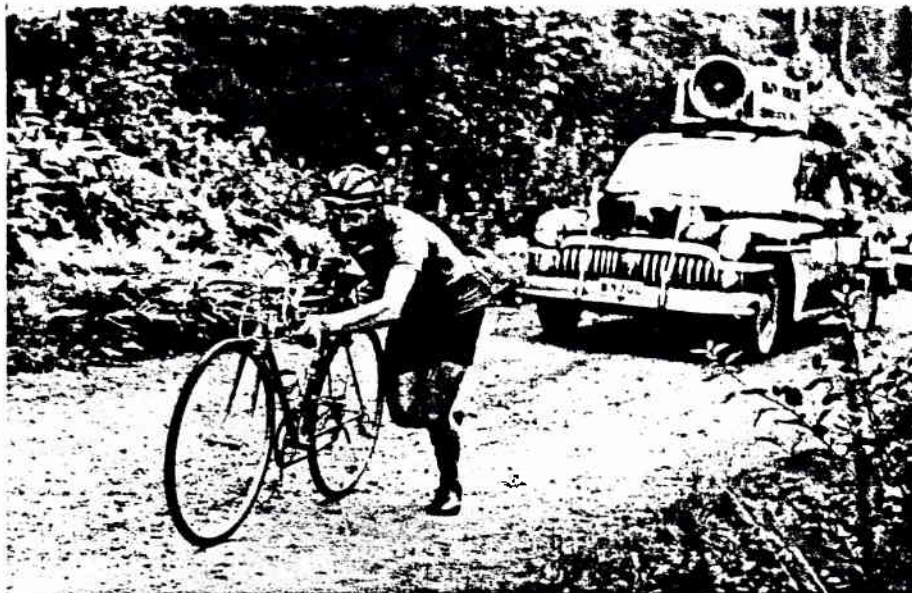
Carl-Martin Blörkkvist

Bröderna S. Gunnar och Edgar Peterson, Vänersborg, firade stora roddartriumfer under 1950-talet.

"Bagarn" - legendarisk boråsacyklist

År 1936, 16 år gammal, debuterade Nisse "Bagarn" Johansson i Ymers och Borås Cykelamatörers propagandatävling. Nisse blev fyra i ungdomsklassen för 16 - 18-åringar. Därmed var intresset väckt för cykelsporten och Nisse "Bagarn" startade sin karriär som ledde fram till att han blev en av landets främsta cyklister i slutet på 1940-talet och in på 1950-talet. Nisse "Bagarn" är också en av de främsta idrottsmännen i Borås genom alla tider.

"Bagarns meritlista är lång och imponerande. Han vann ett SM på 15 mil, i Norrköping 1946. Dessutom åtta lagmästerskap i Ymer, tillsammans med bl.a. Harry Snell. Nisse var dessutom femma vid OS i London 1948, VM-sjua i Zurich, 1946. Nisse "Bagarn" har dessutom som ende boråsare vunnit Sexdagarsloppet på cykel. Det gjorde han 1946, som därmed blev ett av hans bästa år. Han har för övrigt så fin statistik i Sexdagars, som etta, tvåa, åtta och femtonde man. En annan merit för Nisse Bagarn är hans seger i Måla-

ren runt 1947. Det var för övrigt första och enda gången det klassiska cykelloppet kördes som tvådagars tävling.

Nisse Johansson var under hela sin karriär Ymer trogen, bortsett från ett par år under kriget då både han och Harry Snell tävlade för CK Stella i Dalsjöfors.

Bagarn och Snell var två parhäster som under ett tiotal år låg högt i prislistorna i landet. De var olika som cyklister, Snell spurtaren och

vinnaren, Bagarn den urstarke, som kunde göra grovjobbet och ofta var den som bäddade för Harry Snell och hans stora segrar.

Idag är Nisse Bagarn 72 år. Pigg och vital och ständigt i rörelse i markerna kring Ymergården. Han minns de aktiva åren med glädje och då inte minst då många ledarna som lade ner ett stort arbete för cykelsporten. Den sport som idag i Borås tyvärr är ruskigt under isen.

Mats Segerblom

Över femtio år i bandyns tjänst!

Kan det vara möjligt, frågar man sig? Jo, så är det och fler lär det bli och den som svarat för den bedriften är bandylegendaren Edgar Petersen Vänersborg.

Det började 1939, då Edgar vid 20-års ålder debuterade i Vänersborgs IF:s A-lag (juniorlag fanns inte på den tiden i våra trakter och matcherna spelades mestadels på sjöis eller spolades en landbana upp vid gynnsamma väderleksförhållanden.) Edgar, som var engudabenådad skridskoåkare och fruktad skytt, spelade mestadels vänsterytter och var bofast i VIF:s A-lag t o m säsongen 1960/61. Härunder var han med i fy-

ra kvalmatcher till allsvenskan och erövrade inte mindre än nio stycken DM-tecken, något som förr var mycket eftertraktat. Dessutom medverkade Edgar i ett flertal lanskapsmatcher för Västergötland.

Därefter blev Edgar under två säsonger spelande tränare i IFK Kungälv, som han lyckades föra upp till allsvenskan. Han fick således äntligen göra en säsong i landets högsta serie spelåret 1962/63 och det vid 43-års ålder!

Rekord!

Andra föreningar som Edgar ägnat sina tjänster är IK LIRA, VILLA BK, IF ELLES och moderklubben VIF. De två senaste för övrigt i olika omgångar och när dessa 1968 mötte varandra i kval för en plats i

div II var Edgar spelande tränare i Elles 49 år gammal. Något av ett rekord?

1965 och 1966 fungerade Edgar som bitr landslagstränare, vilket också bör nämnas.

Numera och sedan åtskilliga år tillbaka fungerar Edgar som skridskoslipare för allsvenska IFK Vänersborgs och är allestädes närvarande vid såväl hemma- som bortamatcher och ingenting tyder f n på att han ämnar upphöra med denna nog så viktiga uppgift.

Tillsammans med brodern Gunnar var han flerfaldig svensk mästare och landslagsman i rodd.

Mats Niklasson

Olle "Skoftebyn" Bengtsson - en boxare av rang...

Vem är denne Olle Bengtsson finns det säkerligen en och annan som frågar sig men lägger man då till "Skoftebyn" är det säkerligen många som vaknar till. Olle var utan tvekan en av de allra största idrottsmännen inte bara till kroppsbyggnaden. Som för de flesta tonårsgrabbar så inleddes idrottskarriären med fotboll.

Men nu var det så nere i Skoftebyn att där fanns en gammal ärorik lokal vid namn Klippan där brottarna och boxarna tränade två kvällar i veckan och dit sökte sig alla grabbar för att titta på dom "stora" pojkarna och bland dem var Olle. Vålväxt som han var tyckte han att det här med boxning verkade intressant så han klädde av sej och började träna lite smått.

Klubbledarna synade grabben och såg en talang i vardande så dom skickade iväg honom på ett träningsläger redan som 16-åring.

Nu var det så att det fanns ingen tränare i klubben utan Olle kom att bli en helt egen produkt. Han lärde sig allt själv, frågade äldre grabbar hur man slår de och de slagen och sedan var det att träna i det, ett system som gav resultat.

1942 anmälde klubben Olle till svenska juniormästerskapet på Cirkus i Stockholm, något som han ställde sig frågande till och undrade vad han skulle där att göra. Det kom det mycket snart svar på, Olle blev svensk juniormästare.

Svenska mästerskapet tog han hem 1948 och då hade det hunnit med att bli några landslagsuppdrag och han var en stark kandidat för olympiska spelen i London.

Rak i ryggen

Men nu var det så att Olle var inte helt nöjd med vad det gällde landslaget. Där förekom en del orättvisor menade han och rak i ryggen som alltid var Olles paroll, så framförde han sina åsikter vilket inte accepterades av förbundsledningen,

som då förklarade att Bengtsson är inget för OS.

Det spelar ingen roll för mej, jag lägger av med allt vad boxning heter, menade Olle då den välkände promotorn Edwin Ahlqvist dök upp hemma hos Olle.

"Du skall bli proffts"

Detta var en dag som Olle aldrig glömmet. Då fick vi gå in i firrummet hemma minns han och det var första gången som han såg en 1 000-lapp. Edwin lade upp två 1 000-lappar på bordet och sade att "Du skall bli proffts men det bestämmer Du helt och hållet själv och gå över när Du själv känner för det".

Beslutet kom snabbt och redan den 10 oktober 1948 gick Olle sin första match med bar överkropp då han i Mässhallen i Göteborg besegrade Eugene Leclercq från Frankrike och det var nu som han började göra Skoftebyn känt över hela världen.

1949 skulle så Edwin Ahlqvist över till USA för att matcha finnen Elis Ask och då fick "Skoftebyn" följa med på färden över Atlanten vilket naturligtvis var spännande för ynglingen från kraftverksstaden. Det var inte meningen att det skulle bli frågan om någon match där över.

Men hur det nu var så ordnade Ahlqvist så att Olle fick möta en Jim Robinson som han besegrade. Allt som allt blev det sedan 25 proffsmatcher innan "Skoftebyn" lade handskarna på hyllan.

Svår motståndare

Sin svåraste motståndare hade han i världsmästaren Randy Turpin, England som vann på poäng efter 10 ronder men Olle anser i alla fall att den finaste boxaren han mött var Baby Day, USA, en stilboxare av finaste märke.

Karriären med bar överkropp gav 23 segrar men han lade kanske av lite för tidigt Skoftebyns stolthet som under sin tioåriga proffskarriär heller aldrig släppte greppet om plåtslagaryrket på Nyqvist & Holm och inte heller lämnade han SAIS, moderklubben utan verkade där som tränare i många år.

Harald Jakobsson

Åke och Tage Pagård - idrottsbröder från Alingsås...

Två små vesselsnabba tonåringar som inledde sin idrottskarriär i Alingsås under namnet Persson. Åke var snabb i benen och Tage i händerna vilket resulterade i att dom kom att utvecklas i två helt skilda idrotter.

Storebror Åke etablerade sig i KFUM där det handlade om mycket idrott och då speciellt löpning, där han vann en lång rad klubbmästerskap 1939 alltifrån 100 m till terränglöpning.

Att det var en sprintertalang uppdagades nästan omedelbart för redan 1940 blev han västgötamästare för juniorer på goda 11,2.

Detta uppmärksammades av Västergötlands frödriftsförbund vilket medförde att han fick förtroendet i västgotalaget i den då traditionella tredistriktsmatchen mot Småland och Östergötland.

I KFUM var som sagt verksamheten på topp. Det handlade då kanske mest om klubbmatcher, men för Åke också om tävlingar som DM och RM för KFUM, där han hemförde flera mästerskap. Det första västgötamästerskapet tog han 1943.

Utvecklingen gick snabbt för den talangfulle alingsåsgrabben med påföljd att moderklubben blev för trång, 1945 tog han därför steget över till Elfsborg i Borås.

Nu i en större klubb blev det helt naturligt andra förutsättningar med bättre träningsmöjligheter liksom med tävlingstillfällen vilket också gav en resultatförbättring.

Europamästerskap

1946 torde ha varit Åkes bästa sprinterår vilket inträffade året som europamästerskapen arrangerades i Oslo vilket naturligtvis gav vissa förhoppningar om en plats i det svenska laget, men ack nej, trots att han vid en tävling i Rydboholm noterade 10,7 och besegrade såväl Stig Håkansson, Karstads Göta, och Stig Danielsson, Örgryte. Hans spontana uttalande i segerintervjun "Där fick dom för att jag inte fick åka med till Oslo" var då i allra högsta grad välbefogad av en sympatisk idrottsman

Åke Pagård - sprintertalang

som sällan eller aldrig tog till några överord.

Västgötarekord

Vid en stor idrottsfest på Ryavallen, 1946, då Rune Gustavsson, Värnamo, satte världsrekord på 1 000 meter passade Åke på att sätta västgötarekord på 200 meter med 21,7. Men vad var egentligen den rätta tiden på detta lopp. Tidtagarna knäppte tiden efter pistolsmällen och inte efter röken. En tidtagare tog dock efter röken och fick 21,4 men de andra tidtagarna tyckte den tiden var för bra så dom stannade vid 21,7. Ja, så kunde det gå.

Efter några framgångsrika år i Elfsborg blev Åke värvad över till Karlstad och IK Göta. Här blev han svensk stafettmästare och var också uttagen till landskampen mot Finland vilket han dock var nödgad lämna återbud till beroende på en skada i låret som han ådrog sig på stafett-SM.

OS-resa

1948 försvann sprinternamnet Åke Persson, det var då som han tog namnet Pagård. Det var året då Åke också deltog i sprinternas träningsläger på Bosön inför olympiska spelen i London men tydligen inverkade

lårskadan hämmande så det blev aldrig någon OS-resa.

Vistelsen i Karlstad blev heller inte så långvarig och tidningarna lät meddela att Åke Pagård skulle till Göteborg och Örgryte vilket bara var en tidningsanka. Det blev istället Borås som han återbördades till men nu med IFK som klubbadress, där han hann med att bli dubbel svensk IFK-mästare innan lade spikskorna på hyllan.

Åke Pagård var dock något mer än bara en stor idrottsman. Före ett stafett-SM i Malmö kopplade han exempelvis av med att tillsammans med en kamrat besöka högmässan i Lunds domkyrka.

Efter den aktiva tiden blev det sedan olika funktioner som ledare i IFK Borås.

Idrotts- Orden

Att Åke Pagård var ett namn som klingade i idrottskretsar bevisas bäst av att han 1963 kallades som medlem i Idrott-Orden i Göteborg.

En i alla avseenden sympatisk idrottskamrat som sedan några år inte finns med i kamratkretsen längre.

fortsättning nästa sida...

Tage - lillbrorsan

Lillbrorsan inledde liksom Åke sin idrottskarriär i KFUM som terränglöpare men tävlade också en del för Suchards Kamratklubb eftersom han arbetade på chokladfabriken som lagerarbetare och där blev det några sprintermästerskap.

Men var det nu kanske så att Tage var lite mer atletiskt byggd för han sökte sig ner till Brottarklubben och tränade, vilket väl i och för sig gick bra men så var det här med vikten, han var för lätt för att få tävla.

Boxarna höll nu till i samma lokal med sin träning och en vacker dag fick Tage låna ett par handskar och eftersom boxarna hade lättare viktklasser än brottarna på den tiden, fastnade han där vilket var tur för det visade sig snart att här fanns det ett ämne till en stor liten idrottsman.

Efter kanske ett års träning i klubben var det dags för matchdebuten som skedde mot klubbkamraten H. Larsson och blev poängseger. Den första riktiga tävlingsmatchen kom 1941 då Sjöholm från Vänersborg besegrades.

Innan säsongen avslutades hade Tage hunnit med ytterligare fem matcher med tre segrar och två förluster vilket väl var ett fint facit i en så hård sport som boxning.

Genombrottet

Det stora genombrottet kom säsongen 1942-43 med segrar i långa banor vilka inleddes med västgötamästerskapet följt av västsvenska innan det var dags att ta tåget till kungliga huvudstaden för deltagande i svenska juniormästerskapet där han blev något av den stora cirkuspublikens kelgris, tack vare de friska fläkter han visade i ringen.

Att det inte bara var cirkuspubliken som gillade alingsåsgrabben visar rubrikerna i en del av landets tidningar där det bland annat stod:

Alingsås flugviktare landslagsämne.

Chokladgrabb från Alingsås, en pigg fyr.

Flugfynd från Alingsås, utan att ha sovit.

Att han tog hem mästerskapet var väl kanske något av en överraskning och i spalterna stod också att läsa: "Fadern som är färgare i Alingsås, har tidigare inte gillat att grabben boxas, men nu blir det annat ljud i skällan, vilket kanske inte var så underligt".

Ny rubrik

På vårkanten 1943 kunde man sedan hitta följande rubrik om Svenska Stålmän: "18-åringen Tage Persson - sensationell stjärnmäll på boxningens himlapäll".

Orsaken härtil var säkerligen att ynglingen inte aktade för rov utan lade beslag på sitt första svenska mästerskap genom att klart poängbesegra sin kanske störste svensk antagonist under karriären, Allan Hansson, Landala.

Borgmästaren mötte...

Detta var något som gav eko och lokaltidningens kåsör "Pettersson" hyllade innan hemkomsten. Men när "lille" Tage steg av Stockholmståget mötte borgmästaren Bror Brandt med blommor och tal vilket inte hörde till vardagligheterna i Alingsås men så hade heller inte Alingsås haft någon manlig svensk mästare sedan 1897, då en herre vid namn E. Hellqvist blev mästare på 100 meter.

fortsättning nästa sida...

Välkommen hem.

O, fladdra, flagga, gul och blå,
och pinnar, slå med kläm
var trumma, som finns kalvskinn på,
när Tage kommer hem!

Gå ner till tåget, var person!
- Ett väldigt mänskohav
det måste finnas på station,
när Tage stiger av!

Vi honom ger - det är vår plikt -
en blomstergård så grann,
ty ingen svensk i samma vikt
kan slå som han!

Han gjorde, enligt telegram,
en strålande final.
Till Stora Torget, bärs han fram.
Bror Brandt, var god håll tal!

Att ge sin stad historisk glans
blev Tage Perssons lott.
Ej finns en karda hård som hans,
om än i flugvikt blott.

Pettersson

lander i Alingsås och något av det finaste en idrottsman kunde erhålla näst Svenska Dagbladets guldmedalj och Tage är den ende alingsåsaren som erhållit den.

Efter dessa framgångar blev det mycket tidningskriverier med många olika klubbadresser för Tage och det blev BK Örnen i Stockholm en säsong innan han hamnade i Skövde AIK några år innan han återbördades till Alingsås igen.

Innan boxningskarriären avslutades blev det tre svenska mästerskap och tio landskampsuppdrag. Efter den aktiva tiden fortsatte han som tränare och ledare i klubben.

Skolpremie...

Men att det inte bara var idrott som gällde för Tage Pagård bevisas av att han redan i skolan belönades med diplom och premium av Götiska Förbundets Alströmerska Loge för flit och framsteg.

Tyvärr fick han genom en olyckshändelse i arbetet sluta sina dagar i allt för unga år.

Harald Jakobsson

Men det var ingalunda slut på framgångarna. Det vankades en landskamp mot Danmark och nu fick Tage för första gången krypa i tröjan med den svenska flaggan på bröstet.

Om nu landslagsledningen hade så stora förväntningar på alingsåsnynglingen när han ställdes mot den rutinerade dansken Berthelsen är svårt att säga men Tage ville visa vad han dög till och ordnade en säker poängseger i sin landslagsdebut.

Kabompokalen

Efter denna fina insatsen kordes han till lagets bäste boxare och belönades med Kabompokalen.

Detta var ett pris som var uppsatt av Konfektions AB Oskar Mo-

Välkommen till Lidköping vid Vänern!

Lidköping har ursprungligen varit två städer, Gamla staden med anor från medeltiden, och Nya staden, vilken grundades år 1670 av Magnus Gabriel De la Gardie.

Lidköpings kända historia som stad började 1446. Det var under 1400-talet som handel med trä uppstod och det var under detta århundrade som Lidköping blev sjöstad.

Gamla Rådhuset i Lidköping är utan tvekan stadens mest kända byggnad. Ursprungligen var byggnaden Magnus Gabriel De la Gardies jaktlott och var beläget på en holme i Källandsö-skärgården. När greven anlade Nya Staden i Lidköping beslöt han att göra jaktlottet till ett Rådhus. Det fördes sedan sjövägen på s k galejor, en sorts grundgående segelfartyg, till Lidköping där det placerades mitt på det stora torget. Arbetet med uppförandet av byggnaden på dess plats började 1672 och var klart 1676.

Lidköping är en gammal kulturbygd med väl bevarade minnesmärken. En bit utanför staden ligger Läckö Slott, Västergötlands största sevärdhet. Ett "Sagoslott" från medeltiden med himmelsträvande tinnar och torn. Slottet finns beläget vid den vackra innanhavsskärgården Ekens Skärgård.

Lidköping av i dag är en industristad. Porslän, verktygsmaskiner, trä- och plastvaror för nu Lidköpings namn över hela världen. Lidköpings mekaniska verkstad har funnits i drygt 100 år, och Europas äldsta porslinsfabrik Hackman-Rörstrand firade för ett antal år sedan 250-årsjubileum.

Jordbruk, skogsbruk, jakt och fiske har en bred bas i området, liksom försvaret, bl a på flygflottiljen F7 i Såtenäs, det sägs också att konstnärer och andra fria yrkesutövare inspireras av kulturklimatet i och runt Lidköpingstrakten.

Lidköping har Skaraborgs största hamn. Hamnen spelar en viktig roll för såväl jordbruk som industrin i länet. Hamnen utnyttjas inte bara av Skaraborgare, de regelbundna veckoskeppningarna till och från England utnyttjas regelbundet av kunder i hela södra Sverige.

Lidköping vid Vänern är idag staden med småstadens atmosfär men med ett brett serviceutbud och fina rekreationsmöjligheter. Det är en trivsamt bostadsort för såväl unga som gamla människor.

**LIDKÖPINGS
KOMMUN**

531 88 LIDKÖPING VID VÄNERN Tel: 0510-830 00 vxl.

Informationsenheten 833 33

Turistbyrå 835 00